

vil man ikke tage under Behandling. Det maa vel en Gang kunne lykkes at bringe det dertil, at man ikke skal paatvinges Bevillinger, man ikke har haft Lejlighed til at udersøge paa en tilstrækkelig grundig Maade.

Resultatet af dette er altsaa, at der i Betænkningen af Flertallet i Udvalget — og jeg gentager, at det maa betragtes, som om det var sket af Flertallet i Tinget — er slaaet tre Grundsætninger fast, som jeg alle tillægger Betydning. Den ene er den, at der ikke paa Finansloven bør foretages Forandringer i en almindelig Lov, den anden er den, at Ekspropriation ikke bør ske i det Øjemed at tilegne Statskassen eller Kommunerne den sandsynlige Værdistigning, og den tredie er den, at Forslag angaaende store Bevillinger, store Foretagender, ikke kunne ventes vedtagne af Landstinget, naar de først fremsættes ved tredie Behandling i Folketinget, medmindre det drejer sig om uopsættelige Foranstaltninger. Jeg tillægger det stor Betydning, at man er bleven enig om saadanne Grundsætninger, og jeg tvivler ikke paa, at det vil have Indflydelse paa kommende Finanslove. I øvrigt er det klart nok, at Flertallets enkelte Medlemmer eller Medlemmer af Tinget maa overlade Regeringen Ansvar for, at de paa-gældende Bevillinger, som her ere kritiserede, særlig til „Hvide Sande“ og Sæby Havn, eventuelt ikke ere rent ud sagt Penge kastede i Stranden. Ansvar for det kunne vi andre ikke have med at gøre efter det Forbehold, vi have taget her.

Da vi ikke stille Ændringsforslag og selvfølgelig ikke ville modsætte os en Finanslovs Vedtagelse, er det en logisk Konsekvens heraf, at Lovforslaget saaledes indstilles til uforandret Vedtagelse.

Madsen-Mygdal: Hovedsagen under denne Finanslovbehandling er den, at Finanslovsforslaget indstilles til Vedtagelse, og da dette er en Kendsgerning, er der ingen Grund for mig til at komme ind paa vidtløftige Betragtninger i Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Flertal har fremsat i Betænkningen, og som vi ogsaa hørte den ærede Ordfører omtale, saa meget mindre som disse Bemærkninger efter min Formening ikke have særlig stor Betydning. Imidlertid skal jeg af Hensyn til Flertallets Bemærkninger i selve Betænkningen tillade mig nogle enkelte Udtalelser.

Den første Bemærkning, som det ærede

Flertal har fremsat i Betænkningen, gælder jo en Anmærkning, som er sat ind paa § 6. Udgiftspost, 7 A 2, om Pension til Enker efter Statsbanefunktionærer, som ere komne ulykkeligt af Dage. Realiteten i denne Anmærkning har Flertallet intet imod, idet det i Betænkningen har udtalt, at man kan tiltræde den, men Flertallet finder blot, at det er urigtigt, at sligt fastsættes ved en Anmærkning. Jeg vil dog lige overfor den ærede Ordfører gøre gældende, at selv om der ikke er Anmærkninger akkurat af lignende Art paa dette eller tidligere Finanslovsforslag, er man dog godt kendt med, at der til forskellige Tider paa Finansloven har været Anmærkninger, der indeholdt Forhøjelser og endda betydelige Forhøjelser i Lønninger, i Anciennetetsforhold, Alderstillæg o. s. v. Jeg synes derfor ikke, at der er nogen særlig Grund til at opholde sig videre ved denne Anmærkning, saa meget mere som det ærede Flertal jo selv nævner som en Selvfølge, at denne Anmærkning kun gælder for et enkelt Aar. Thi hvad der staaar paa Finansloven fra Ende til anden, gælder jo kun for et enkelt Aar. Der er ikke vedtaget noget, som gælder for al Fremtid; hvis denne Anmærkning falder ud til næste Aar, gælder denne Bestemmelse ikke længere.

Anmærkningen vedrørende Rødbyhavn, som findes paa § 26 II B, Nr. 15, finder jeg heller ikke, at der er videre Grund til at opholde mig ved, saa meget mere som denne Anmærkning er kommen ind efter Andragernes eget Ønske, og det yderligere er oplyst af et æret Medlem fra Lolland (Sonne), at denne Ekspropriation foretages efter Lodsejernes eget Ønske, saa jeg kan ikke se, hvad vi skulle have derimod. Jeg er da ogsaa af den Formening — og jeg skulde tro, at Flertallet i denne Sal er enig med mig deri —, at da man f. Eks. gjorde store Anlæg ved Esbjerg Havn paa den jyske Hede, vilde det have været ret rimeligt, om Staten med det samme havde eksproprieret denne Hedestrækning i Stedet for at forære de meget store Værdier til private Mænd, som ikke have bidraget noget til deres Fremkomst. Da den foreliggende Anmærkning nu er fremkommen efter Beboernes eget Ønske, synes jeg, at det særlig er naturligt og ligefremt, at man slutter sig dertil.

Saa er der Spørgsmaalet om „Hvide Sande“. Den ærede Ordfører gjorde gældende her, at det Spørgsmaal er ikke oplyst, det er et nyt Spørgsmaal, som opka-